

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **N. V. T.**, zastoupeného Mgr. Naďou Smetanovou, advokátkou se sídlem Praha 1, 28. října 1001/3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2014, č. j. MV-55061-3/SO-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 24. 4. 2015, č. j. 59 A 49/2014 – 48,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

Žalobce podal dne 26. 2. 2014 žádost o povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 68 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Ministerstvo vnitra (dále též „*správní orgán I. stupně*“) poté zjistilo, že žalobce v době podání žádosti pobýval na území České republiky na základě výjezdního příkazu s dobou pobytu 30 dní. Podle názoru ministerstva vnitra pobýval žalobce na území České republiky jen přechodně na základě krátkodobého víza a nebyl proto oprávněn žádost podat. Ministerstvo vnitra následně řízení podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců zastavilo.

Žalovaný rozhodnutím z 13. 5. 2014, č. j. MV-55061-3/SO-2014, odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozsudkem z 24. 4. 2014, č. j. 59 A 49/2014 - 48, zamítl. Dle jeho názoru výjezdní příkaz není ani vízum, ani pobytové oprávnění, jedná se o doklad k pobytu na území poté, co cizinci zaniklo právo na setrvání na území České republiky a po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z tohoto území. Krajský soud uzavřel, že žalobce nebyl oprávněn k podání žádosti na území o trvalý pobyt a ztotožnil se tak se závěrem žalovaného.

II. Kasační stížnost

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, ve které uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

V ní namítl, že Krajský soud v Ústí nad Labem vyložil ustanovení § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců restriktivně, bez opory v zákoně a v neprospěch adresáta normy. Podle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců podává cizinec k ministerstvu vnitra žádost o trvalý pobyt tehdy, pokud na území pobývá mj. na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu. Stěžovatel připomněl, že citované ustanovení odkazuje na zákon o azylu a sám zákon o pobytu cizinců ani nespecifikuje, co přesně má být dokladem vydaným k pobytu. Stěžovatel uvedl, že v době podání žádosti pobýval na území České republiky na základě výjezdního příkazu vystaveného dne 12. 2. 2014 podle § 78b odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Stěžovatele tento výjezdní příkaz opravňoval k pobytu na území, a proto byl legitimován podle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců žádost o trvalý pobyt podat.

Stěžovatel dále uvedl, že je s ním vedeno řízení ve věci správního vyhoštění, na území České republiky žije se svou manželkou, která na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu. Stěžovatel území neopustil od roku 1996, oba manželé ovládají český jazyk, do české společnosti jsou plně integrováni, v zemi původu nemají žádné vazby. Stěžovatel rovněž připomněl, že již dříve s ním bylo vedeno řízení o správním vyhoštění, to ale bylo zastaveno. Jelikož se rodinné poměry nezměnily a naopak se upevnily, domnívá se, že by mu správní vyhoštění nemělo být uloženo ani v budoucnosti.

Stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud tuto žádost zamítl usnesením ze 17. 6. 2015, č. j. 3 Azs 110/2015 - 21.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Stěžejní otázkou projednávané věci je, zda stěžovatel pobývající na území České republiky v režimu výjezdního příkazu byl u ministerstva vnitra oprávněn požádat podle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců o udělení trvalého pobytu. Nejvyšší správní soud v této

pokračování

souvislosti rovněž předesílá, že ustanovení § 69 zákona o pobytu cizinců se nezabývá samotnými podmínkami udělení trvalého pobytu, ale upravuje věcnou příslušnost správního orgánu k projednání žádosti a to v závislosti na pobytovém oprávnění cizince (příslušným správním orgánem je především zastupitelský úřad příp. ministerstvo vnitra).

Pobyt cizinců obecně upravuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Zákon č. 325/1999 Sb. o azylu, na jehož základě stěžovatel dovozuje své oprávnění podat žádost, reguluje pobyt cizinců teprve v případech hodných mezinárodní ochrany - srov. § 1 zákona o azylu a § 2 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k úzké provázanosti obou předpisů také pro zákon o azylu platí, že v případech ukončení pobytu a vycestování cizince se postupuje podle zákona o pobytu cizinců (srov. § 85 zákona o azylu). Na výjezdní příkaz (a s tím spojený status cizince), který byl uložen podle zákona o azylu, je proto podle názoru Nejvyššího správního soudu nezbytné nahlížet totožně jako na výjezdní příkaz uložený přímo podle zákona o pobytu cizinců.

Nejvyšší správní soud v rozsudku z 28. 12. 2011, č. j. 6 As 37/2011 - 69, uvedl, že pobyt cizince na území České republiky na základě výjezdního příkazu je pouze přechodným pobytovým režimem s časovým omezením. Zákon o pobytu cizinců nepředpokládá prodloužení výjezdního příkazu, po jeho skončení má následovat výjezd z území. V návaznosti na komunitární úpravu (Směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení příslušníků třetích zemí) poté Nejvyšší správní soud uvedl, že byť se jedná o pobyt oprávněný, charakter výjezdního příkazu neodpovídá dlouhodobému sepětí cizince s územím České republiky, a proto jej z hlediska článku 3 odst. 2 písm. e) Směrnice ani nelze započítat do doby nepřetržitého pobytu, která je rozhodná pro udělení trvalého pobytu cizince podle § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Tento právní názor shledal ústavně konformním i Ústavní soud, který ústavní stížnost proti uvedenému rozsudku odmítl usnesením z 6. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 1008/2012. Totožně na oprávnění cizince požádat o dlouhodobý pobytový status nahlížel Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku z 18. 10. 2012, ve věci *C-502/10 Staatsecretaris van Justitie proti Mangatu Singhovi*. Soudní dvůr podrobně vyložil, že podle Směrnice Rady 2003/109/ES nelze postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta přiznat všem na území oprávněně pobývajícím cizincům. Z oblasti působnosti této směrnice jsou totiž vyloučeny pobyty, které *a priori* neodrážejí úmysl cizince usadit se dlouhodobě na území členských států. Oproti tomu se z působnosti směrnice nevylučují formy pobytu, které umožňují jeho neomezené prodlužování, a proto ani nebrání dlouhodobému pobytu cizince na území.

Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudku z 25. 9. 2013, č. j. 8 As 119/2012 - 32, vyložil, že presumovat udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, lze pouze tehdy, pokud byl cizinec při podání žádosti o udělení víza držitelem platného oprávnění k pobytu. Nejvyšší správní soud uzavřel, že to ovšem neplatí u cizince, který pobývá na území České republiky na základě výjezdního příkazu. Udělením výjezdního příkazu stát již pouze deklaruje veřejný zájem na vycestování cizince ze svého území, a to je následně i povinností cizince. Ustanovení § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců jasně vymezuje prostor, v němž se cizinec po udělení výjezdního příkazu nachází; tím je pouze provedení neodkladných úkonů (tedy např. obstarání jízdních dokladů, vyřízení nezbytných formalit k opuštění ČR apod.) a následně samotné vycestování.

Z výše uvedeného vyplývá, že povaha výjezdního příkazu brání tomu, aby cizinec na území dlouhodobě pobýval, a aby na základě tohoto titulu na území nakonec i získal pobytové oprávnění. Ustanovení § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců lze tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu vyložit pouze tak, že výjezdní příkaz neposkytoval stěžovateli právo požádat ministerstvo vnitra podle citovaného ustanovení o udělení trvalého pobytu, i když stěžovatele opravňoval alespoň po omezenou dobu k pobytu na území. Nejvyšší správní soud se rovněž zcela ztotožnil i s názorem krajského soudu, že stěžovatel by byl podle citovaného ustanovení oprávněn požádat o trvalý pobyt pouze na základě neposkytnutí některé z forem mezinárodní ochrany.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že správní orgán I. stupně zcela správně zastavil řízení pro nedostatek legitimace stěžovatele, aniž by jeho žádost meritorně projednal. Správným shledal Nejvyšší správní soud taktéž postup žalovaného, který se v této procesní situaci ani nezabýval dopadem vycestování do rodinného života stěžovatele.

Z vyložených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§110 odst. 1 s. ř. s.)

IV. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti vychází z ustanovení § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti neuplatnil a ani ze spisu nevyplynuly náklady přesahující běžný rámec výdajů na jeho administrativní činnost, Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 9. září 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu